

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kovács Kázmér ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Hidelmayer-Csicsman Judit ügyvéd által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2009. április 21. napján meghozott, 28.P.22.108/2007/31. számú ítélete ellen, a felperes részéről 33. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, és az alperes marasztalását 272.340 (kettőszázhetvenkettőezer-háromszáznegyven) forinttal 8.093.978 (nyolcmillió-kilencvenháromezer-kilencszázhetvennyolc) forintra és kamataira felemeli. A felperes által térítendő kereseti illeték összegét 138.410 (százharmincnolcezer-négyszázöt) forintra leszállítja, míg az alperes által térítendő kereseti illeték összegét 485.640 (négy száznyolcvanötezer-hatszáznegyven) forintra felemeli. Egyebekben az első fokú ítéletet helyben hagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú részperköltséget, és térítsen meg az államnak felhívásra 101.970 (százegyezer-kilencszázhetven) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy térítsen meg az államnak felhívásra 13.400 (tizenháromezer-négyszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2006. szeptember 7-én autóbalesetet szenvedett, amelyet az alperes biztosítottja okozott. Keresetében a balesettel összefüggésben felmerült vagyoni és nem vagyoni kárai megtérítésére kérte kötelezni az alperest. Az alperes ellenkérelmében a baleset bekövetkezését és ezzel összefüggő helytállási

kötelezettségét elismerte, a kár bekövetkezését és annak mértékét vitatva azonban a kereset elutasítását kérte.

A elsőfokú bíróság ítéletével 7.821.638 Ft és kamatai, valamint részperköltség megfizetésére kötelezte az alperest, rendelkezett továbbá a le nem rótt kereseti illeték megtérítéséről is. Az alperes kártérítési felelősségét a Ptk. 346. §-a alapján alkalmazandó 339. § (1) bekezdése, valamint a 190/2004. Korm. rendelet alapján állapította meg. A felperes nem vagyoni kára tekintetében úgy foglalt állást, hogy a felperes a sérülései mintegy három hónapos gyógytartama alatt az életvitelében közepes fokban volt korlátozott, sérülései maradandó egészségkárosodást, munkaképesség csökkenést nem okoztak, hegei nem torzító jellegűek. Ugyanakkor a baleset olyan pszichés traumát jelentett számára, amelyet képes volt feldolgozni. Kutyáinak elvesztése megviselte ugyan, de mára ezt is képes volt elfogadni. Mindezeket a felperes életvitelében bekövetkezett hátrányos változásokat 1.500.000 Ft nem vagyoni kártérítéssel találta kiegyenlíthetőnek. A felperes gépjármű kárát a kárszakértő által meghatározott 6.060.000 Ft kárkori forgalmi értékben állapította meg. Elfogadta, hogy a balesetben megsemmisültek a felperesnek a karórája, a kulcsai, a kulcstartóval együtt, miként a nála lévő 50.000 Ft készpénz is. Mindezeknek az ellenértéke, illetve a kulcsok megsemmisülése miatt szükségessé vált zárcsere igazolt költsége fejében 261.638 Ft megfizetésére kötelezte az alperest a Ptk. 355. § (1)-(4) bekezdésére figyelemmel.

Az ítélet részbeni megváltoztatása, az alperes marasztalásának 1.922.840 Ft-tal történő felemelése iránt a felperes terjesztett elő fellebbezést. Az elsőfokú bíróság döntését azért támadta, mert a nem vagyoni kártérítés nem áll arányban elszenvedett hátrányaival, az autómentés és a roncs tárolás, forgalomból kivonás költségeit figyelmen kívül hagyta, egyéb vagyoni kárait pedig nem találta bizonyítottnak.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult.

Fellebbezés hiányában, a Pp. 228. § (4) bekezdése értelmében jogerőre emelkedett az első fokú ítélet alperest marasztaló rendelkezése 7.821.638 Ft, elutasító rendelkezése 184.362 Ft erejéig.

Az elsőfokú bíróság a tényállást alapvetően helyesen állapította meg, az csupán annyiban szorul kiegészítésre, hogy a felperesnek a gépjárműroncs elszállításával, tárolásával, továbbá a forgalomból kivonással 212.340 Ft költsége merült fel; továbbá a gépjármű tűzben ruhaneműi, egyneműi, fürdőszoba szett, törölközők, konyhai felszerelések, CD, DVD lemezek, könyvek, telefon, dioptriás napszemüveg és olvasó szemüveg semmisültek meg.

Az ítélet az elsőfokú bíróságnak a nem vagyoni kártérítés tekintetében elfoglalt álláspontját mindenben osztotta, a döntését indokaira is kiterjedően helytállónak találta. Ezért az ítéletben e körben leírtakat megismételni nem kívánja, az elsőfokú

bíróság helyes indokaira csupán utal a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki az ítéletábra:

A Ptk. 354. §-át megsemmisítő 34/1992. (VI.1.) AB határozatot követően is egységes a bírói gyakorlat abban a tekintetben, hogy az életkörülményekben, életkilátásokban beálló tartós és jelentős hátrányos változások szolgálhatnak nem vagyoni kártérítés alapjául. Ezeknek a nem vagyoni érdeksérelmeknek pénzben kifejezhető ellenértékük nincs. A bíróságnak az elszenvedett immateriális hátrányok hozzávetőleges kiegyenlítését másnemű, vagyoni eszközökkel kell megkísérelnie. Ebből az következik, hogy minél súlyosabb nem vagyoni természetű hátrányok érik a károsultat, annál magasabb összegű nem vagyoni kártérítés lehet alkalmas a sérelmek megközelítő kiegyensúlyozására. A felperes számára az elszenvedett fizikai és pszichés sérülések együttesen okoztak nem vagyoni károsodást és a fentebb kifejtettekre figyelemmel nincs lehetőség az egyes sérelmek úgymond ellenértékének külön-külön történő meghatározására. A bíróságnak arra kell törekednie, hogy egy megfelelő összegű nem vagyoni kárpótlás megtérítése útján pénzbeli előny nyújtásával kompenzálja a nem pénzbeli hátrányokat.

A felperes által elszenvedett kisebb súlyú fizikai és lelki természetű sérülésekkel arányban áll az elsőfokú bíróság által meghatározott mértékű nem vagyoni kártérítés, ezért ennek felemelésére az ítéletábra nem látott lehetőséget.

A felperes számlával igazolta a gépjárműroncs elszállításának, valamint raktározásának költségeit, továbbá nyilvánvalóan költsége merült fel a gépjármű forgalomból történő kivonásával is. Mindezek a felperes vagyonában bekövetkezett értékcsökkenésként jelentkeznek, ezért ezek megtérítésére is köteles az alperes a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdései alapján. Ugyancsak értékcsökkenés következett be a felperes vagyonában a gépjárműben szállított vagyontárgyak megsemmisülése következtében. A kihallgatott tanúk, elsősorban a felperes bejárónőjének vallomása alapján aggálytalanul megállapítható volt, hogy a káresemény bekövetkezésekor milyen ingóságok voltak a gépkocsiban. Azt azonban helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy ezek értékét a felperes nem bizonyította. A keresettel érvényesített ingóságok egyrésze - jelentősebb értékűkre is figyelemmel - egyedileg jól beazonosíthatók, ezáltal ezek értékének bizonyítása különösebb nehézség nélkül lehetséges. A felperes a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelő tájékoztatás ellenére a telefon, a dioptriás napszemüveg, valamint az olvasó szemüveg értékét nem bizonyította; a kulcsok megsemmisülésével kapcsolatos költségeit pedig csak 28.000 Ft erejéig bizonyította a felperes. Mindebben a körben az elsőfokú bíróság az említett rendelkezés alapján jogszabálysértés nélkül értékelte a felperes terhére a bizonyítás sikertelenségét. Az ítéletábra álláspontja szerint ezzel szemben a további ingóságok egyedileg nehezen behatárolhatók, ezáltal pontos értékük összegszerű bizonyítása sem lehetséges. A perben rendelkezésre álló adatok alapján az aggálytalanul megállapítható, hogy ezek a tűzben megsemmisültek, és ezáltal a felperest kár érte. Ugyanakkor a kár pontos mértékének kiszámítására a fenti okból nincs lehetőség, ezért az ítéletábra lehetőséget látott a Ptk. 359. § (1) bekezdése alkalmazására. Úgy foglalt állást, hogy a tűzben megsemmisült további ingóságok ellenértékének megtérítésére az alperes 60.000 Ft általános kártérítés megfizetésére köteles.

Alaptalanul sérelmezte a felperes a perköltségre vonatkozó rendelkezést. A Pp. 81. § (2) bekezdése két konjunktív feltételhez köti a részlegesen peresztes félnek teljes perköltségben marasztalását. E rendelkezés értelmében akkor van erre lehetőség, amennyiben a követelés bírói mérlegeléstől függő kártérítésre irányul, illetve a követelés nem eltúlzott. A nem vagyoni kártérítés tekintetében az előbbi feltétel fennáll ugyan, a vagyoni kártérítés vonatkozásában azonban ez sem. A másik feltétel pedig azért nem áll fenn, mert a Fővárosi Ítéltábla a marasztalási összeg kétszeresét kitevő nem vagyoni kártérítési igényt eltúlzottnak minősítette. Mindezekre figyelemmel nem sértett jogszabályt az elsőfokú bíróság, amikor a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján csupán részperköltség megfizetésére kötelezte az alperest.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A felperes fellebbezése kisebb részben volt sikeres, ezáltal nagyobb részben peresztes lett. Ezért a Pp. 239. §-a folytán a fellebbezési eljárásban is irányadó 81. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni az alperes másodfokú részperköltségét, amely magában foglalja a jogi képviselő munkadíjának forgalmi adóját is.

Az illeték-feljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a 6/1986. IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett az ítéltábla.

, 2009. december 9.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke Dr. Németh László s. k. előadó bíró Dr. Szücs József s. k. bíró